

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 29 listopada 2022 r.

DIH-3.707.148.2022.MB

DECYZJA DIH - III/ 143 /2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r., poz. 2000 z późn. zm.) art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji PO.244.C.149.2022.MW Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z 5 października 2022 r. (nr akt sprawy: DR.8361.100.2022), na podstawie której, na przedsiębiorcę Piotra Rycerskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą COMODO BUTY Piotr Rycerski nałożono karę pieniężną w wysokości 1 500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych), z tytułu niewykonania obowiązku, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach od 29 maja do 5 czerwca 2022 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej: „Mazowieckim WIIH” lub „organem pierwszej instancji” przeprowadzili czynności kontrolne w ruchomym punkcie sprzedaży z obuwiem na targowisku w Wierzbicy, należącym do przedsiębiorcy ... , zwanego dalej: „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Nie zawiadomiono przedsiębiorcy o zamiarze przeprowadzenia kontroli. Zgodnie z art. 62 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, nie stosuje się zawiadomienia do działalności gospodarczej przedsiębiorców w zakresie obejmującym sprzedaż dokonywaną poza punktem stałej lokalizacji (sprzedaż obwoźna i obnośna na targowiskach).

W toku kontroli sprawdzano m.in. przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r., poz. 2121), zwanego dalej: „rozporządzeniem Ministra Rozwoju”.

Sprawdzeniem w powyższym zakresie objęto 20 partii obuwia damskiego stanowiących ofertę handlową kontrolowanego przedsiębiorcy, stwierdzając brak informacji o cenie przy wszystkich partiach towarów.

Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

Przedsiębiorca w toku kontroli uwidoczniał ceny wszystkich partii obuwia na wywieszkach umieszczonych bezpośrednio przy towarze.

Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 5 czerwca 2022 r. (nr akt kontroli: DR.8361.100.2022).

W dniu 7 września 2022 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r., poz. 2000 z późn. zm.), zwanej dalej: „Kpa”, zawiadomił przedsiębiorcę ... , o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że na podstawie art. 10 Kpa stronie postępowania administracyjnego, przed wydaniem decyzji przysługuje prawo wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów.

W dniu 5 października 2022 r. Mazowiecki WIIH wydał na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz art. 104 § 1 Kpa decyzję PO.244.C.149.2022.MW (nr akt sprawy: DR.8361.100.2022) na mocy której, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 1500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych), z tytułu niewykonania obowiązku, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Decyzja została doręczona stronie w dniu 10 października 2022 r.

W dniu 31 października 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał, za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona wniosła:

- 1) o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji oraz umorzenie postępowania prowadzonego przez Mazowieckiego WIIH w całości,
- 2) ewentualnie z daleko posuniętej ostrożności o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz orzeczenie co do istoty poprzez obniżenie kary pieniężnej z 1 500 zł do 500 zł.

Pismem z 3 listopada 2022 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Według art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,

o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej na targowisku w Wierzbicy w ruchomym punkcie sprzedaży z obuwiem, należącym do przedsiębiorcy ... , stwierdzono, że w przypadku wszystkich oferowanych 20 partii obuwia nie dopełniono obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach tj. nie uwidoczniono cen w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający ich porównanie.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną

w wysokości 1 500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych), na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od decyzji strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, jednakże wniosła o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji oraz umorzenie postępowania prowadzonego przez Mazowieckiego WIIH w całości lub ewentualnie z daleko posuniętej ostrożności o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz orzeczenie co do istoty poprzez obniżenie kary pieniężnej z 1 500 zł do 500 zł. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła:

- 1) naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju poprzez wadliwe uznanie, że powyższa norma prawna daje podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 1 500 zł podczas gdy – zdaniem strony – taką podstawę stanowi tylko i wyłącznie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, co czyni przedmiotową decyzję wadliwą,
- 2) brak właściwego zastosowania przez organ administracji art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, który jednoznacznie wskazuje, iż przy wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu, co jak wynika z realiów postępowania w zupełności nie miało miejsca, gdyż organ pierwszej instancji nie przeanalizował w sposób wszechstronny dotychczasowej działalności strony, która prowadzi działalność od 1 sierpnia 2008 roku (a nie jak błędnie wskazano w treści decyzji od 1 sierpnia 2022 r. – str. 3) oraz od tej daty nie stwierdzono żadnych uchybień w jego funkcjonowaniu, a nadto nie poddano należytej analizie jego obecnej sytuacji finansowej (dochód w 2021 r. wyniósł ... zł co miesięcznie daje wynagrodzenie w wysokości około ... zł), która jest niebywale ciężka – gdyż nie przynosi oczekiwanych korzyści (po pandemii COVID-19, obecnej wysokiej inflacji) oraz pozwala jedynie na skromne bytowanie. W ocenie strony kara pieniężna w wysokości 1 500 zł jawi się jako rażąco wygórowana, a także przewyższa jej możliwości majątkowe i zarobkowe.

Odpowiadając na powyższe zarzuty strony, Prezes UOKiK zgadza się ze stwierdzeniem strony, że podstawą prawną do wymierzenia przedsiębiorcy ... kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązku, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach stanowi art. 6 ust. 1 ww. ustawy. Jednocześnie organ drugiej instancji stwierdza, że decyzja PO.244.C.149.2022.MW Mazowieckiego WIIH z 5 października 2022 r. (nr akt sprawy: DR.8361.100.2022) została wydana na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach (przepis ten został wskazany pod sygnaturą decyzji). Prezes UOKiK nie stwierdził również, aby w treści ww. decyzji organ pierwszej instancji w jakimkolwiek miejscu wskazał, że to art. 4 ust. 1 ww. ustawy jest normą sankcjonującą. Podkreślał natomiast wielokrotnie, że to naruszenie obowiązku wskazanego w art. 4 ust. 1 ww. ustawy skutkuje nałożeniem kary

pieniężnej. Tym samym organ drugiej instancji nie dopatrył się żadnych przesłanek, aby uznać decyzję PO.244.C.149.2022.MW Mazowieckiego WIIH z 5 października 2022 r. za wadliwą.

Prezes UOKiK wskazuje, że art. 6 ustawy o informowaniu o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 tej ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości oraz okoliczności podniesione przez przedsiębiorcę (trudna sytuacja finansowa), gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Prezes UOKiK zauważa, że to podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązującego prawa i jego przestrzegania. Prezes UOKiK pragnie w tym miejscu zwrócić również uwagę, że sytuacja ekonomiczna przedsiębiorcy czy koszty utrzymania rodziny nie są ustawowymi kryteriami mającymi wpływ na ustalenie wysokości kary pieniężnej.

Odnosnie samej wysokości kary nałożonej na stronę przez Mazowieckiego WIIH, Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. UE L 80 z 18.3.1998, s. 27), zwanej dalej „*dyrektywą 98/6/WE*”, kary pieniężne za naruszenie przepisów o cenach muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Ponadto podkreślić należy, że organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej są zobowiązane, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, do wzięcia pod uwagę stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz wielkości jego obrotów i przychodu. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK uznał, że Mazowiecki WIIH właściwie zastosował ww. przepis, wnikliwie przeanalizował i prawidłowo ocenił poszczególne przesłanki.

W zakresie przesłanki stopnia naruszenia Prezes UOKiK podzielił stanowisko organu pierwszej instancji uznając, że naruszenie dotyczyło wszystkich partii produktów poddanych

kontroli. Brak uwidocznienia cen, pozbawia konsumentów należytej informacji o oferowanych produktach, uniemożliwia poznanie cen, a cena jest jedną z podstawowych informacji w oparciu, o które konsument podejmuje decyzję o zakupie. Organ pierwszej instancji uwzględnił również wbrew twierdzeniu strony, że w toku kontroli nieprawidłowości zostały usunięte. W przypadku przesłanki dotychczasowej działalności, organ pierwszej instancji wskazał, że przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą od 1 sierpnia 2022 r. i nie stwierdził wcześniejszego naruszenia przez stronę przepisów w zakresie obowiązku informowania o cenach. Oczywista omyłka w dacie rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej nie miał wpływu na proces ustalania wysokości kary pieniężnej. Oczywistość przedmiotowej omyłki Mazowiecki WIIH uzasadnił w postanowieniu o jej sprostowaniu z dnia 28 października 2022 r. PO.8.OM.1.2022.MW stwierdzając, że kontrola przedsiębiorcy ... rozpoczęła się 29 maja 2022 r., a zatem byłaby niemożliwa do przeprowadzenia gdyby przedsiębiorca nie prowadził jeszcze działalności gospodarczej. Ponadto gdyby organ pierwszej instancji faktycznie rozpatrywał, że przedsiębiorca rozpoczął działalność 1 sierpnia 2022 r. to byłby zobligowany do zastosowania art. 21a Prawa przedsiębiorców, co bezsprzecznie nie miało miejsca w postępowaniu Mazowieckiego WIIH. Organ pierwszej instancji wziął również prawidłowo pod uwagę jedynie wielkości obrotów i przychodu przedsiębiorcy, gdyż przepisy nie obligują go do uwzględniania dodatkowych okoliczności dotyczących sytuacji rodzinno-finansowej strony.

Wobec powyższego Prezes UOKiK uznał, że wymierzona stronie kara w wysokości 1 500 zł jest proporcjonalna do rozmiaru stwierdzonych nieprawidłowości. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, za stwierdzone w przedmiotowej sprawie naruszenie przewidziano możliwość wymierzenia kary pieniężnej do wysokości 20 000 zł, zatem kara wymierzona stronie znajduje się w dolnej granicy jej ogólnej wysokości.

Wskazać należy, że kara pieniężna nakładana na gruncie przepisów o informowaniu o cenach powinna odpowiadać także, jak już wyżej podkreślono, wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, tj. być skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (art. 8 dyrektywy 98/6/WE). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy, ale nie eliminować go z rynku. Kara nałożona na podmiot musi także być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości (WSA w Warszawie w wyroku z 7 września 2012 r., VI SA/Wa 918/12). Wymierzona kara powinna być proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary lub usługi opatrzone odpowiednimi informacjami, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele kary winny być łącznie uwzględniane, co też miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Zdaniem Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie nie ma również podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od nałożenia kary i wystosowania pouczenia. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Podkreślić należy jednak, że w trakcie kontroli ustalono, iż w przypadku wszystkich skontrolowanych produktów nie dopełniono wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy obowiązku tj. nie uwidoczniono cen w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający ich porównanie. Konsumenci nie znali cen produktów, a tym samym zostali pozbawieni jednej z podstawowych informacji mających wpływ na podjęcie decyzji o zakupie. Stąd też wagi naruszenia nie można uznać za znikomą.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miała być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Organ drugiej instancji nie ma też podstaw do obniżenia wysokości kary czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym wymiarze przez Mazowieckiego WIIH.

Prezes UOKiK informuje, że kwestia sytuacji materialnej strony (w odwołaniu podkreślono trudną sytuację finansową) może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, na wniosek strony, po ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna.

W myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 8 ustawy o informowaniu o cenach, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie po tym, jak decyzja w niniejszej sprawie stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że podjęta przez Mazowieckiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której przedsiębiorcy ... , wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych). Tym samym, decyzja PO.244.C.149.2022.MW z 5 października 2022 r. (nr akt: DR.8361.100.2022), Mazowieckiego WIIH powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądoadministracyjnego.

Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r., poz. 329 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2021 r., poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/